

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
34Гж. 809/2019
17.07.2019. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Стојанке Вујошевић, председника већа, Оливере Јовановић и Зорана Стаменковића, чланова већа, у правној ствари тужилаца А.А. из Н. и Б.Б. из Б., које по пуномоћју заступа адв. Зоран Величковић из Гациног Хана, против туженог ЈКП "Медиана" Ниш, кога по пуномоћју заступа адв. Тихомир Крстић из Ниша, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу 27П бр. 7041/17 од 13.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 17.07.2019.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Основног суда у Нишу 27П бр. 7041/17 од 13.09.2018.године у усвајајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке, тако да гласи:

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, тужбени захтев тужилаца А.А. из Н. и Б.Б. из Б., којим су тражили да се тужени ЈКП „Медиана“ Ниш обавезе да на име накнаде штете због немогућности обраде од по 1/3 кп бр. ..., укупне површине 26,8 ари, уписане у ЛН бр.... КО Ћ., за 2012. годину, 2013. годину, 2014. годину и 2015. годину, исплати сваком тужиоцу износ од по 358.385,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.09.2018. године као дана пресуђења па до коначне исплате.

Свака странка сноси своје трошкове поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде штете због немогућности обраде од по 1/3 кп бр. ..., укупне површине

26,8 ари, уписане у ЛН бр. ... КО Ћ., за 2012. годину, 2013. годину, 2014. годину и 2015. годину, исплати сваком тужиоцу износ од по 358.385,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.09.2018. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате, док је тужбени захтев у делу исплате законске затезне камате на досуђене износе почев од 22.05.2018. године као дана вештачења до 13.09.2018. године, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 242.674,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено, изјавио жалбу, побијајући је, према образложењу жалбе, у усвајајућем делу става првог и у ставу другом изреке, из свих законских разлога, са предлогом да се иста у побијаним деловима укине и предмет врати на поновно суђење или да се преиначи у смислу жалбеног предлога.

Испитујући првостепену пресуду у побијаним деловима, сходно одредби чл. 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13, 74/13 и 55/14) Апелациони суд је нашао:

Жалба туженог је основана.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама из чл. 374. ст. 2. тач. 1,2,3, 5, 7 и 9. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су сувласници на по 1/3 идеалних делова на кп бр. ..., укупне површине 26,81 ари, уписане у лн бр. ... КО Ћ. Предметна парцела налази се непосредно уз градску депонију, на удаљености од око 100 метара, кроз исту протичу отпадне воде, допиру непријатни мириси, те је парцела потпуно загађена и неупотребљива за било коју намену. Утврђено је да тужиоци парцелу не користе око двадесет година уназад, а пре тога су на истој сађене повртарске културе и то пасуљ, боранија и кукуруз, које су коришћене углавном за сопствене потребе, мањим делом за тржиште. На основу налаза и мишљења вештака пољопривредне струке, утврђено је да укупна штета по основу неоствареног приноса са кп бр. ..., за период од 2012. до 2015. године, за пољопривредне културе кромпир, пасуљ, млади лук и кукуруз, износи укупно 716.770,00 динара, односно по 358.385,00 динара за сваког од тужилаца.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужиоцима припада накнада штете у виду изгубљене добити, у висини одређеној у складу са налазом и мишљењем вештака пољопривредне струке, а због немогућности обраде предметне парцеле јер је иста постала неупотребљива због штетних имисија са депоније која је у непосредној близини, за коју штету је одговоран тужени, па је применом чл. 154., 155. и 156. ст.1. Закона о облигационим односима одлучио као у усвајајућем делу става првог изреке.

По налажењу Апелационог суда, овакво становиште првостепеног суда не може се прихватити као правилно, јер се основано жалбом туженог указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужилаца и обавезао туженог на исплату наведеног износа.

Првостепени суд је правилно утврдио да су тужиоци сувласници кп. бр. ... и да је предметна парцела загађена и неупотребљива због штетних имисија које долазе са депоније која се налази на парцели у непосредној близини. Међутим, из ових чињеница, првостепени суд је извео погрешан закључак да су тужиоци доказали да услед наведеног, трпе штету у виду изгубљене добити, због немогућности обраде исте, у висини одређеној тужбеним захтевом, која висина је опредељена на основу налаза и мишљења вештака пољопривредне струке.

Наиме, одредбом чл. 154. ст.1. ЗОО прописано је да ко другоме проузрокује штету, дужан је накнадити је, осим ако не докаже да је штета настала без његове кривице. Одредбом чл. 155. ЗОО прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист). Одредбом чл. 189. ст.3. прописано је да при оцени висине измакле користи, узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије остварење је спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

У смислу цитираних одредаба закона, измакла корист се може признати само ако је сасвим сигурна да није остварена, а мора бити конкретно доказана. Због немогућности коришћења ствари, није довољно да тужиоци докажу колика се корист могла очекивати од коришћења те ствари, већ је нужно да се докаже који се добитак могао основано, извесно очекивати према редовном току ствари, а чије остварење је спречио штетник својом радњом. Добитак који се по субјективним проценама очекује

да ће наступити, не узима се обзир приликом одмеравања накнаде штете.

У конкретном случају, тужиоци нису доказали да штете коју потражују у овој парници, представља корист која се извесно могла очекивати према редовном току ствари, од коришћења кп бр. ... Наиме, висину тужбеног захтева којим потражују накнаду штете, тужиоци су определили на основу налаза и мишљења вештака пољопривредне струке. Судски вештак је приликом процене измакле добити тужилаца за период 2012. - 2015. године имао у виду принос који би тужиоци остварили на предметној парцели да су узгајали пољопривредне културе кромпир, пасуљ, млади лук и кукуруз. Међутим, тужиоци нису у току поступка пружили релевантне доказе из којих би се са сигурношћу утврдило да су и пре 20 година њихови правни претходници узгајали наведене културе и остваривали одређене приходе, као и да нису доставили доказе да би се у наведеном периоду и они сами заиста бавили пољопривредном делатношћу и да би управо, наведене пољопривредне културе, узгајали на предметној парцели и остваривали принос који потражују у овој парници. Наиме, тужиоци су се у својим исказима, које је првостепени суд у целости прихватио, недвосмислено изјаснили да се предметна парцела не користи уназад двадесет година, те да се тужилац А.А. изјаснио да он није садио на истој и да не зна шта је раније сађено јер су то његови родитељи садили, док се тужилац Б.Б. изјаснио да је пре двадесет година на истој садио пасуљ, боранију и млади кромпир, углавном за сопствене потребе, делом је и продавао производе комшијама и на пијаци. Наиме, да би неко лице остварило право на накнаду штете у виду измакле користи, потребно је да је оштећено лице пре штетног догађаја остваривало одређени добитак који се према редовном току ствари могао очекивати у будућности, али који је спречен штетниковом радњом. Сходно свему наведеном, по налажењу овог суда, тужиоци нису у смислу чл. 231. ст.2. ЗПП доказали са степеном разумне вероватноће да би према редовном току ствари заиста остварили добитак који потражују тужбеним захтевом, односно нису доказали основаност тужбеног захтева, како је погрешно закључио првостепени суд.

Осим тога, према одредби чл. 185. ЗОО одговорно лице дужно је успоставити стање које је било пре него што је штета настала. Уколико успостављање ранијег стања не уклања штету потпуно, одговорно лице дужно је за остатак штете дати накнаду у новцу. Кад успостављање ранијег стања није могуће, или суд сматра да није нужно да то учини одговорно лице, суд ће одредити да оно исплати оштећенику одговарајућу своту новца на име накнаде штете. Суд ће досудити оштећенику накнаду у новцу кад

он то захтева, изузев ако околности датог случаја оправдавају успостављање ранијег стања.

У конкретној ситуацији, а што је потврђено и налазом вештака пољопривредне струке, довођење земљишта у првобитно стање није могуће нити постоји друштвена оправданост успостављања ранијег стања. Сходно напред цитираној законској одредби а имајући у виду да је оштећење парцеле последица имисија у обављању опште корисне делатности, да успостављање раније стања није могуће, да су тужиоци задржали земљиште које има некакву вредност самим својим постојањем то би и тужени, као одговорно лице, био у обавези да тужиоцима, као оштећенима, исплати одговарајућу накнаду.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је сходно овлашћењу из чл. 394. ст.1. тач. 4 ЗПП, преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу става један изреке и одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде тако што је тужбени захтев тужилаца за накнаду штете у виду изгубљене користи одбио као неоснован.

На основу чл.165 ст.2 ЗПП, Апелациони суд је преиначио и одлуку о трошковима поступка из става два изреке првостепене пресуде, тако што је одредио да свака странка сноси своје трошкове поступка, јер тужиоци нису успели у овој парници, а тужени трошкове није тражио, односно није исте определио по врсти и висини до закључења расправе у смислу чл. 163. ст.3. ЗПП.

Како првостепена пресуда у одбијајућем делу става један жалбом није побијана, то у том делу није ни испитивана.

Са изнетог, а применом одредбе чл. 394. ст.1 тач.4. и чл. 401. ст.1. тач.3. ЗПП, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 17.07.2019. године 34Гж. 809/2019

**Председник већа-судија,
Стојанка Вујошевић, с.р.**